

קזתהאלד

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כל אחד שיתיישב לבדו. בחדר סגור. ויתבונן בעצמו
אליבא דנפשי" בחשבון צדק: מתי היתה הפיעם
האחרונה שחזו אפן חשב באמת שחקב"ה פוציא אותו
מהגלות. וחזו הולד יחד עם פשיח לגאולה השלילפיה.
ורא נסוד 8

ערב שבת קודש פ' משפטים
הי' תהא שנת סגולה

רצה

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שעי"י 'מרבז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

דוקא הזב"דיניק מתבלבל

הוא מניע להתוועדויות, שומע מה מדברים, קורא אח"כ את ה"רשימה", חוזר עלי', כווד אותה, לאחמ"כ הוא מניח אותה על-גבי המדף – ובכך זה נגמר!... זה לא מזיז אותו!... • אם התב"ציק איננו יודע מה לומר על זה שיהודי תמיד צריך לחכות ולתבוע את ביאת משיח צדקנו, לאחרי שמרעיעים כבר אודות זה בכל ההתועדויות – נו, מה כבר אפשר לתבוע מאחריסם??... • נשאלת השאלה: מה כבר פעלו הדבורים במשך שלשים ושלוש השנים עד עתה?... • תרגום תפשי של קטעים משיחת ש"פ משפטים, מבח"ח אד"ר ה'תשד"מ תנתה (בלתי מוגה): "יעד תנחות התמזימים". תרגום: מערכת "יהי המלך"

זאת-אמרת, מה שהעלה את חרון אפי ה' על הגוים ("קצף גדול אני קוצף על הגוים") – שלמרות שבי ישראל הינם בצער בללות עם כל זה הגוים "שאונם", הם יושבים בשקט ובמנוחה, ובתכלית המנוחה ללא שום דאגות (שהו הפירושי של "שאונם"), והגוים "יעזרו לרעה", הם הוסיפו לצער ולהרע לבי ישראל, יותר מה"קצפתי מעטי" (של הקב"ה) על ב"י. לכן כה אמר ה' (כיון שהגוים מצערים כ"כ הרבה את בני ישראל בללות) שבת לירושלים ברחמים בימי יבנה בה נאום ה' צבאות וקו ינטה על ירושלים גו', עוד תפוצינה ערי מטוב ותחם ה' עוד את ציון ובהו עוד בירושלים".

וכיון שגבויות זכרי נפתה, הרי זה סימן שזוהי גבוהה שנוצרה לדורות, שהרי "הרבה נביאים עמזו להם לישראל . ונאעפ"כ לא כתבו את כלם, כיון שןבואה שנוצרה לדורות נכתבו ושלא הוצרכו לא נכתבו".

א. בנוגע לכ"ד שבט מובא בזכרי (א, ז ואילן): "ביום עשרים וארבעה לעשתי עשר חודש הוא חודש שבט גו' ה' דבר ה' אל זכרי גו', ובין הדברים הוא מספר בגבוהה זו שאמרו "התהלכו בארץ ותהו כל הארץ יושבת ושוקטת", "ראינו שלות העכו"ם וישראל בצער (מהגלות)". ולכן "יען מלאך ה' ויאמר ה' צבאות עד מתי אתה לא תרחם את ירושלים ואת ערי יהודה גו'".

ובמשך לזה אמר זכרי תביא יציאת אל המלאך הודוב בי (בזכרי) קרא לאמר כה אמר ה' צבאת גו' קצף גדול אני קוצף על הגוים השאונם (כפי שקודם נאמר ש"יושבת ושוקטת"), אשר אני קצפתי מעט והמה עוד לרעה", ונמפרש הד"ק שם: "אני קצפתי על ישראל מעט להלחמתם מארצם, ומעט הוא כנגד מה שדעו הם לישראל אחר גלותם", "המה עוד לרעה – להרע להם יותר מדאי", "קצפתי מעט על ישראל והם (הגוים) הוסיפו".

מטבע של אש הזוציא הקב"ה

לפינו צילום (מוקט) מהגרת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על השחה הדיועה בענין "מטבע של אש", שנואמרה בש"פ משפטים, פ' שקלים ה'תשמ"ה (נדפס בהתועדויות תשמ"ה ח"ה ע' 3074)

להלן פענוח הכת"ק (בא בהדגשה):

ה. ועי' **המשובה במדוש ובדייק לטון המדוש:** (א) "מטבע של אש הוציא המב"ה" – הקב"ה דייקא, (ב) "הדאחד למשה" באופן של ראי דייקא, (ג) "אחד לו זה יתנו" – אמירה דייקא: "הוציא הקב"ה".

האחת דגשמיית ורוחנית (שמטבע גשמיית תהי "מטבע של אש") – ושניהם פועל בב"א, כסף ונופך נפש – אינו יכול להעשות ע"י "מלאך", ואפילו לא ע"י תורה, כי אם ע"י הקב"ה בעצמו (כ"ל"), שהוא **בתר בסדר דהשתלשלות, ופשיטא שאינו מוגבל בה, ויכול לפסלה וכו'.** [כאן כתב הרב למחויים: **א"כ איך נשתלשל זמ"ז? (עשי מאצי)**]

ועי' חידושי יש מאין, שאינו אלא מ"מחוחו ועצמותו של המאציל ב"ה שמציאותו הוא מעצמותו ונאני עולל מאיזה עילם²² שקדמה לו ח"ו, הוא לבדו ויכלתו לבדו יש מאין כ"י".

"אחד לו זה יתנו":

ע"י דיש מאין (ת"ל) – כשם שההתחוות דמעשה בראשית היתה ע"י אמירה רדיבור דוקא, "בעשרה מאמדות נברא העולם", "דבר הרי שמם נעשו", כן הוא גם בנוגע ל"התחוות" זו, שמטבע גשמיית תהי אש – שענין זה נפעל ע"י **דיבור הקב"ה** "זה יתנו".

כלומר: ע"י **דיבור הקב"ה** "זה יתנו" – שהמטבע הגשמיית שנותנים ישראל ("יתנו") תהי "אש" ("ה'") – נתהווה חידושי זה, בדוגמת התחוות הנבראים בש"ב ע"י דיבורו ומאמרו של הקב"ה.

"הדאחד למשה":

פעולה זו (שמטבע גשמיית תהי "מטבע של אש") היא באופן של ראי, שחדב בא בגילוי ממש, "זה יתנו", שיכילים להראות עליו באצבע.

***22) השתלשלות.

והשלימה (נפרט לאחר שכבר יכול כל הקצין, ונשלמו כל עיני העבודה, דבר כייק מייח אדמור"ר נשיא דורנו) – שניסף על רש הכולף והתשוקה והמעמיעים להגאולה (עד עתה), זיל **עפשי** גם ובעיקר רש **השמה** מזה שהגאולה באה בפועל ממש ברגע זה ממש.

הקצין, ונשלמו כל עיני העבודה, דבר כייק מייח אדמור"ר נשיא דורנו) – שניסף על רש הכולף והתשוקה והמעמיעים להגאולה (עד עתה), זיל **עפשי** גם ובעיקר רש **השמה** מזה שהגאולה באה בפועל ממש ברגע זה ממש.

(תשד"ח י"ח ה' פ' בש"ח, י"א שש"ס ותי"פ בש"ח, י"ג שש"ס, שבת שירה היתומ"ב - תומ"ה)

למה ממהינים עד לפני הפורים?

. . . אפי' שנמצאים עדיין בחשכת הגלות, וכבר "כלל כל הקיצין" ועדיין לא בא, מ"מ, מקיימים ציווי התורה (שהוא גם תולדת-כה) "מרב"ב בשמחה", ואדרבה, עייז שמקיימים הציווי "מרב"ב בשמחה", באים בדרישה ותביעה (כפירוש) להקבי"ה שתהיי השמחה "מוצדקת" – כיון שתליכר ומיד תבוא הגאולה האמתית והשלמה, שאה תהיי שמחה אמיתית, "שמחה עולם על ראש"ם", עד שתתעורר השאלה: למה ממהינים בהשמחה שלמעלה ממדרגה והגבלה (יעד דלא ידעי?) עד לפני הפורים? (תש"ח ש"פ משפטים ה'תש"ז - תומ"ה)

בי"ב **נחיות מלי גזילה**, תיכף ומיד ממש, "לא עיכבן המקום כהני עלי".
(תשד"ח ב' ניסן ה'תשס"ז - תומ"ה)

שמחה הגאולה תגרום שהקב"ה ימנה יותר להביאה

מספרים על אחד מצדקי פולין כאשר עזר הי' בקטנותו ממש – ד"בוצין בוצין מקטפי ידעי" – שבבון שפענו מאמת תפוח, הי' מברך "בורא פרי העץ" ועייז חכמה לתת לו את התפוח.

ובנוגע לענינו: על ידי זה גופא שיהיים ישמחו בשמחת הגאולה, מצד הבטחון שהקב"ה יבא את המשלח בקרוב ממש – הרי זה גופא, כפירוש, גרום ומהר יותר (אחרישה) שהקב"ה, אבני שבשמים, ימלא את משאלת לב של ילדיו.
(תש"ח ש"פ ז' כ"ד, י"ח ת"ז ה'תשס"א)

רגש השמחה מזה שהגאולה באה

והוראה נוספת וגי'כ עיקרית בענין השירה בנוגע לעבודת התפלה . . . ובמיוחד בנוגע להתפלה על הגאולה האמתית

כפי מצד המלות, אבל העשי צריכה להיות בשמחה

כייק אדמור"ר שליט"א: משמחת תורה צריכים לקחת שמחה לכל השנה. ועשוי עוד לא חלק שבו משמחת תורה וכבר... על"ך ללמוד מהנהגתי.
ו' ראובן שיי דונ"ן: ראיתי שכ"ק אדמו"ר שליט"א ככה.

כייק אדמור"ר שליט"א: אין זה סתירה – הכלי הוא מושם שנמצאים בגלות. ואז בכל יום שמחה תקיעה בלבאי מסטרא דא ובליא תקיעא בלינאי מסטרא דא, אז העשי' בפועל צריכה להיות אבל בשמחה.

אני אתבונן ואומר לך, וגם עד אז תהיה בשמחה.

(מהיודות י' ראובן שיי דונ"ן, כייק תשרי ה'תשי"א – מתוד הספר "מקדש מלך" כ"ד ב')

כיון שאין לו מה לענות על קיז:

באם הנה חב"ד'ניק, הנה להתעודדות שמרעיעים בהם ללא חרף ש"דאלאי גלות", וכבר הראו מקורות לזה, אך של התורה והיהדות תולדת זאת, וגם אמרו כבר הסברים לזה – ואפי' אין יודע מה לענות לאחד שישאל אותו על כך – א"כ מה כבר ניתן לתבוע מהיהודים אחרים?!

לא מדברים כבר על עצם התבולה שבה, שהחב"ד'ניק אינו יודע מה לענות אפי' שהוא הי' בל"כ הרבה התעודדות, אלא מדברים על התוצאה שנגמרת מכל יחודי שישאל אותו:

תמורת זה שבהשמחה פרטית ההוא שאל **אחיו** את השאלה, בכי שהוא יענה לו ויחזק אותו ביחודות ובאמונה בבאת המשוח – אזי לא זו בלבד שהוא לא יענה לו, אלא הואיל נפרד ממנו בחיוב: אחא – אזי צדקו שהרי הנה לפני אחד חב"ד'ניק שהולך ל"אחוס" התעודדות כבר יותר מג' פעמים ויותר מג' פעמים ג', ששמה נכ' שומעים] מדברים על דברים אלו – ואפי' אין לו מה לענות לי, אזי "מדשתק – מודה לי"!!...

ד. כאשר יהודי מחוג אחד נגש לחב"ד'ניק כדי לשאל שאלה כזו – הוא מוכרח לענות לו, צדק להיות "דע מה שתשיב", כיון שההוא מצפה שהחב"ד'ניק צדק לדעת את המענה. ואם הוא לא יענה לו – ההוא חושב שהוא אכן צדקו

אלא מה – חב"ד'ניק עומד במצב ד"שאנן": הוא מנעי להתעודדותו, שומע מה מדברים, קורא אח"כ את ה"רשימה", חוזר על"י, כורך אותה, לאח"כ הוא מניח אותה על-גבי המדף – ובכל זה נמרז... הוא לומד לאח"כ דברים אחרים, נגלה דתורה, ריז תורה וריז דרזין, ובין השאר הוא לומד גם מה

ב. החוראה שצריכה לבוא מזה בזמנו:

כיון שב"י נמצאים גם עכשיו בגלות – ישנה גם עכשיו טענה ל"גוים השאננים", אשר "אני קצפתי מעט והמה עזרו ליעה".

. . . כיצד אמנם נתכן שתהי' מציאות של "גוים השאננים" ו"המה עזרו ליעה"? כיון שכך זה אצל בני ישראל – כיון ש"בראשית" – בשביל התורה שנקראת ראשית ובשביל ישראל שנקראו ראשית:

כאשר בני ישראל נמצאים במצב ד"שאננים", שאפי' שהם נמצאים בגלות, "לול מעל שולחן אברהם" – בכ"ז הם בשקט ובמנוחה, ללא דאגות כלל, זה לא מפריע להם ו"ל שהם נמצאים בגלות – מזה יוצא שגם הגוים הינם "שאננים"!

היהודי אמנם אומר בתפלה בכל יום (מימות החול) "לישועתי קוינו כל היום", אבל המשי דקות לאח"כ הולך הוא לעסוק בעניני הפיסיים, אמנם עניני תורה ומצות ושאר דברים טובים – אבל הוא בשקט ובמנוחה, ללא שום דאגות, זה לא מפריע לו כלל שהוא נמצא בגלות...!

לכאורה, הי' צריך להפריע ליהודי שהוא כבן הגולה מעל שולחן אבין – וא"כ כיצד יתכן שזה לא מפריע לו?!

ג. הדבר נובע מכך שזה המצב אצל אלו ש"אשימים באשיכם", ובלשוון הידוע "הדג מסורח מראש" – שהם נמצאים במצב ד"שאננים".

כאשר יגשו לחב"ד'ניק ושאלו אותו – היכן המקור לזה שצריכים בכל רגע ורגע לחקות, לבקש, לקוות ולהבוע שמשוח יבוא כבר ברגע זה ממשי?

אזי הוא כתב לי אודות זה, שהוא מבלבל

מוזמורי תהילים ומאמרי החז"ן:
 וכך גם התוכן של כל מוזמורי התהילים שאומרים אותם בתקנון חצות, שקורדום – עד מתי ישאר עוד בגלחתי?...
 ובצפצ, זהו תוכן התפילות של יחרי אומר שלוש פעמים ביום – "לשועת קונו כל היום" [ובשבת וי"ט – "ותחזנה עיניו בשוכב לציון ברחמים", ש"ל כל היום" מתכוונים כפשוטו – כל היום (לא רק בעג שהוא אומר זאת):

ו. השאלה "עד מתי" והבקשות התמידיות על משיח – לא מפרטות לעבודה במעשה בפועל, כיון שהסוד אצל יהודי הוא שניעשה קודם לשיגע – אבל ביחד עם זה הוא מחפה ותובע את ביאת משיח צדקני.

אעפ"כ כאשר אחד ניגש לשאול חב"ד'ציק מהיכן הוא יודע שצדק תמיד לחכות ולתבוע את משיח צדקני – הוא (חב"ד'ציק) מתבלבל ורץ אלי אשאלה ("קומט צו לופן"): מה צרכים לענות?

אחרים מסתכלים עליו – שהוא אחד כזה שמוגיע להתוודעויות וישומע מה שמדברים, אזי כאשר אין לו מה לענות הרי מובן התוצאה מה: שההוא חושב עוד שהוא צדקני!
 ז. טוען הוא:

מתוך שיאמיתי הוא, איננו רוצה לשקר ולומר שהוא מקווה ומחכה ותובע שמשח יבא בדג זה ממש – כאשר איננו אוחז בזה!...
 הרי נוסף לזה שאר באמת יתכן שהוא לא יאחז בהו, גם – ועוד ועיקר – איזה רושם ופעולה יש ליה על יהודי שני שאננו בא להתוודעויות, שהוא הרי מסתכל עליו כאחד שמגיע להתוודעויות וישומע מה שמדברים

שידבר (בהתוודעות) – כיון שהוא אוחז גם מזה כענין חשוב – אבל... זה לא מוזי אותו (ש"חאט אים ניט אַנגערירטירט!)?...

ובאם אתה עומד במצב ד"שאנן" – יאב"כ"כ שיה פועל על יהודים אחרים שיעמדו במצב ד"שאננים" – היות ואם חב"ד'ציק איננו יודע מה לומר על זה שיהודי תמיד צריך לחכות ולתבוע את ביאת משיח צדקני, לאחר שמרעישים כבר אודות זה בכל ההתוודעויות שנו, מה כבר אפשר לתבוע מאחריים?...
 נשאלת השאלה: מה כבר פעלו הדיברים במשך שלשים ושלוש השנים עד עתה, כאשר לא פעלו אפי' שידעו זאת?...
 ה. ויתרה מזו:

בסידור השנה לכל נפש – סידור אד"ז, סידור ר' יעקב עמדון וביבני סידורים – תופס "זקנון חצות" [שבדבר זה המתחיל כל השתלחן ערוך]. ויש שנים כמה פיוטים המשתחלים עם המילים "עד מתי" [בנוסח תקנון חצות לאדמו"ר הזקן זה לא מובא, וכנראה הטעם: כיון שבנוסח התקנון לאדמו"ר הזקן אומרים ריבוי מוזמורי תהילים, שבהם נכללים כבר כל הפיוטים].

שהפירוש ב"יעד מתי" הוא: עד מתי תניסר המלכות?... שבמילים אחרות הפירוש הוא: "דאלאג' ולות?!"
 וכאשר אומרים "עד מתי" אין הכוונה שאומרים את המילים בתקנון חצות, ולאחמ"כ חולכים לישון – אלא עצם פירוש המילות מדגיש שמפועל לו זה שהמלות נמשכת כ"כ הרבה, במילא זה לא מציק לו רק כאשר הוא אומר את המילים, אלא כל הזמן! ואלי אינם פיוטים שנתחדשו בארצות הבית – אלא, אדרבה, הם מייסדים על

וגפ"ז מובן זה שנישיא-דורנו דרש מההסידורים בדורי שיעמדו בתנועה של שמה גדולה בלי הגבלות [אעפ"י שהוא עצמו עבר מאסר שה"י קשור עם שלילת החיים. ו. והוא ממשיך אותה תנועה לדור אחריו, לאנשים שנים וטף – החל מאלי שבמציאות כאן בעזרת-הנשים ובעזרת האנשים, וכן הולכים הקסונים, והם לוקחים איתם את האנשים נשים וטף שבכל העולם כולו.
 (קטע מו"ד משיחת אור ליום י"א אצל, ה'תש"א)

ע"י שמה יצאו מחר יותר

כ"יק מתיח אדמו"ר כותב לאי במכתב אמרו מסבני – הרבה מהר"ש: העולם אומר שכמלא אפסר לכתב מלמטה צריכים לעבר לפעולה ואני אומר שצריכים לכתחילה הגלות מלאך זמן רב, שאי אפשר לצאת מזה כיון שהלכו בעצבות. שהקביעה יעזר שילכו בצד השני, בשמחה, ויצאו ברוקד מהגלות בקרוב בימינו ממש, וכשה יהי בשמחה וברוקד, זה יהי מהר יותר.
 (תמונת תפיש משיחת שנתת ביה"ש ה'תש"ד)

ההכרזה "יחי המלך" עם שמה

... והמעשה הוא העיקר:
 יש לסיים ולהשלים את המעשינו ועבודתנו" – כולל גם הבקשה והדרישה "עד מתי", וההכרזה "יחי המלך" דוד מלכא משיחא – בזיונות הכל גזולה, הקשרה עם שמה וחיות...
 שעפ"י פועלים בכניכול ה"אחשנה" דהאריות אצל תקב"ח – "אלקייכם כהן הוא", ויכתובם ויזיין הם" – לגאול את

בטהרה בחשכת הגלות – הרי, מכיון שמוכרחים להביא את משיח צדקני, נכפ"ל שבסוף זמן הגלות ממש – נתתם כחות מיוחדים שיכול להיות ענין השמחה בטהרה, והביאור – ששמה זו נעשית ע"י התבוננות שתכף ומיד ממש בא משיח צדקני, שאז תהי בכל העולם שלמות השמחה, שלכן, ישנו כבר רגש של שמחה בטהרה (מעין רזוגנות שמחת הגאולה).

העיקר – שבמקום אריכות הדיבור והשקו"ט כ"ו, יתחילו במעשה בפועל: **לצאת בקריאה והכרזה ע"ד הוספה מיוחדת בשמה כ"ז להביא את המשיח, וכדאי** שעפ"י יבא את המשיח בפועל ממש, ובזריזות הכי גדולה, "לא יעכבן כהרף עין",
 ואדרבה – **ניסו ויזכרו!:**
 (משיחת שי"פ תפ"א ד"ד אצל, ה'תשס"ז - תמוה)

"ימלא שחוק פינו ולשונו רנה"

... ומה שמתחילים לטעון – היתכן הרי "אסור לאדם שימלא שחוק פינו בעולם הזה שאמרו **אז** מלא שחוק פינו" – הרי נשיא דורנו עיניו "אז", דור השמיני, והוא הכריז בעצמו "לאלתר לגאולה", וצוה, וחזר על כד. והורה לפרסם שיהנה זה בא", "מראה באצבעו ואומר זה" (לא רק "אחר יתלנו" שאפשר לראותו מסדק בכתול, וצריך רק שאפסר ב"עמדו חקי", כיון שהכפתורים להדיסק ב"עמדו חקי", ומה שבערה"ז לא שייך כבר מצורצורים, ומה שבערה"ז לא שייך שחוק – הרי בפסוק מפורש, שבמה דבילים אמורים – כשמדובר רגע קודם גילוי משיח צדקני, אבל **מכיון שעשיא-זרינו היה המשח של זרינו והוא נתמלא בכל התקו, ממש**, יש לא רק **לשות** ליימלא שחוק פינו ולשונו רנה", אלא ישנם כל הענינים ד"ויסוף" ו"יצחק"!

בהמייק הא והבי לא היתה שמחה שלמה, וניקר השמחה תהי' בבהמייק העתיד, בגאולה העתידה, שי'א תהי' השמחה בבתי אי'ס עצמותו ומהותו בבתי' שמחה עצמת ממש", וממשיך לבאר, ששמחה העצמת זו מעוררים עיי' **שמחה של מצוה**, שהשמחה של המצוה מגיעת למעלה יותר מהמצוה עצמה, ועל ידה זיקא מעוררים השמחה העצמת דלעתיד לבוא.

ואף שברואי היתה שמחה של מצוה בכל הדורות שלפניי', שהרי שמחה של מצוה הויע ניקרי בעבודה, כמיי' עיבדו את ה' בשמחה", ועבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב", ובפרט בבנין בהמייק הנייל – מי'מ, בשמחה של מצוה ניקר ההדגשה היא על **(אופו) העבודה**, שהעבודה צריכה להיות בשמחה, ואילו המדובר כאן אודות השמחה להביא את המשיח הוא – על השמחה **כשלעצמה**, שמחה בטחיתה, **עבודה של שמחה** לשם מטרה ותכלית **זביות המשיח**.

. . . כיון שסוכיי'ס מוכרחים להביא את המשיח - לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח עיי' השמחה, שמחה בטחיתה. ובנוגע להקושי לפעול רגש של שמחה

עליו לפעול כענינים שלי בשמחה?

כיי'ק אדמו"ר שליטי'א: מה בנוגע לשמחה? מדוע הינך ענני? מה הסיבה? אני אומר לך להיות בשמחה. ובאם אינך מיישם זאת, אינך ממלא בקשתי. ונמצא שאינך עושה כעניניך את אותם ענינים שלי . . . הנני שולח שלוחים, ואותך (מייניתי) על חיפה. והצוני לעשות ממצד פקודי בפה – נגדל – וצריך אתה להיות בשמחה מכל שכן המצווה צריך להיות כפי המצוה.

מה עם השמחה? האם עוד לא פעלתי אצלך? – עליו לפעול כענינים שלי בשמחה! (מהחודות ר' ראובן שיי' דונין, ג' מהחשון התיכני"ז – מתוך הספר "מקדש מלך" כרך ב')

התעלמות והסתתים, מבית ומחוץ, אשר בעולמו זה, ויא רק אז יוכל לקיים באמת ובפנימיות את הציוני: עבדו את ה' בשמחה. דרך עבודה שהוא אבן פינה בשיטת הבעש"ט, וכמבאר בתורת חסידות חב"ד, ופנו שהורה אדמו"ר הזקן, בעל השמחה, בספר התנוא, פסק כו' ואילך, פסק לאי, ואלך, בשורות ומעטות המהותיות את המרובה".

(מסכתו כללי - יחיד מסדו החדשני')

שמחת הגאולה

הדבר שעוד לא עשו כדי להביא

את המשיח הוא: עבודת השמחה!

. . . נשאלת השאלה: מה עוד לעשות שלא עשו עדיוקין?!

ויש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא – **עבודת השמחה הרוני' בשביל להביא את המשיח**.

נוסף לכך ששמחה פורצת כל הגדרים, גם גורי הגלות, יש בשמחה סגולה מיוחדת להביא את הגאולה - כמבואר בהמשך שמה תשמח תהי' ש"שמחת לבוי" שהיתה בבנין

אודות "ד'אצ' גלות", שצריכים לבסוף לתבוע שמשיח צדיק לבוא ברגע זה ממש? ובהשגחה פרטית הוא מסתכל עליו בכי שהוא יפול עליו ויחזק את אמונתו בביאת המשיח – ובפועל קורה בדיקת ההיפך: שהוא חילך ממנו בחושבו שהוא אכן צודק כיון שלחב"ד ז"ל לא ה' מה לענות?

הרי זה אחד מהעיקרים: אבל לא היום – משיח יבוא בזמן המתאים: אבל ביאת המשיח ברגע זה ממש – נגז' ו"לא שייק"....].
איי מה הוא יעשה אם יבוא משיח? הוא יחשוב אז מה לעשות.
איי הרי היזי אז כל גדולי ישראל – ובמה הוא יהי נחשב עם כל התחכומים שלו (ז"ל) גאנצער דרייקערי"י), עם מקום ישיבתו תגלה בכותל המזרח וכל הכבוד – אזי כל זה יהי נוגע כאשר משיח יבוא, אבל עכשיו – טוען הוא – טוב לו, מה חסר לו?!

. . . ויהי' שמלילים ספורות אלו יפעלו על השומעים ויספיקו כדי לתקן את הענין . . . ומכאן ולהבא שיידיעו לכל לראש מה לענות, ולענות בפועל על שאלות שאחרים שואלים, ובמיוחד בענין הנייל – שיהודי צדיק ומוכרח לציעוק "ד'אצ' גלות", יזיי וואָנט משיח נאז", ולא נוגע אם הוא צועק ברוסית או באנגלית, או בלשון הקודש – "עד מת".

ולא רק שהוא צדיק ליעוק זאת בדיבור ופה, אלא עאכ"כ שהוא צדיק להרגיש כך בפנימיות, ועאכ"כ להביא א"ז במעשה בפועל – ע"י קיום התומ"צ שלי, עד שהוא מכריח כביכול (נשי' מלשון כפלי) שמשיח יבוא.

ויחי' שיעי"ז שיהי' "קדוב אלקי הדב מאד בפיד ובלבד לעשותו": לא רק שמתכנים למשיח אלא הוא "קדוב אלקי", "מאז", וזה מתבטא גם "בפד" – שצועקים בפה "עד מת" ושורוב"כ כב את משיח צדקנו, ועאכ"כ "בלבד", במחשבה, ועאכ"כ "לעשותו" – זה עוד יותר יתבר את ה"קדוב אלקי הדב", ו"מאז" – ה"אחישנה" של הגאולה האמיתית והשלימה, "שמחת עולם על דאש", במחרה בימינו ממש ובטוב חרוא והתגלה.

הרי צדיק להיות "דע מה שתשיב" – צריכים לדעת מה לענות. ובפרט בנוד"ך – שהמענה ע"ז דובר כב ריבוי פעמים.

ויקיר ההתבלה היא – לא רק שהוא לא ענה לו, אלא שהוא כלל אינו יודע שמהיה לא בסדר!... התכלית של "שאנו" – שקט ומנוחה (ס'אזי שטיל און רואיק"), הוא כלל אינו יודע שמהיה צדיק להציק לו!!

והרי מובן כיצד זה פועל שאננות אצל יהודים אחרים.
ח. בנוגע לעצמו, הוא אמנם אינו אוחז מכל הענין:

כאשר בנו או כבוד שרים "ווי וואָנט משיח נאז" – הוא אינו מבין מה זה אומר ומדוע הם שרים זאת; אבל הוא לא אומר כלום, היות והוא יודע שהחיל יאמר לו שהוא (חילך) שמע זאת ממני, ובמילא הוא מופחד לחסותך איתי "זיט מיר פארשטעפען"!!...]

שאי יודע שהוא אינו חסיד – נוז אכל ח"י שאני אזכיר בנוגע ליה בהתוועדות ואנקרב בשמו – אז כב "כלל כל הקיצוני"!

במילא הוא עומד ושותק ולא מגיב מאומה כאשר ילדי ונכדי שרים "זיי וואָנט משיח נאז", אבל הוא עצמו עומד בצד רחוש מה קורה פה, הוא אינו מבין את כל הענין... אצלו הכל טוב... מה חסר לו משיח (ר'ל)...

ט. כאשר שואלים אותו האם הוא מאמין בביאת המשיח – הוא אומר כן – "אני מאמין"

אופן המזשבה על הגאולה

תנח"ך: "ועד תנחתו התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

. . . לכאורה זהו דבר פלא: יושבים ומדברים בדם קר ("קאלט בלוטיק") שהגאולה האמיתית והשלילה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, עוד קודם המולד (ואז יחי' קודש החדש ע"פ הראי...), בה בשעה שהמדבר ולאפ"כ הושוניעים תכנונו כבר לפני שבת את תכניוהיהם – לפי מעמד ומצב תולדות, ליום ראשון, ליום שני וליומים שלאחרי זה?¹

ואין לומר שמדברים סתם אודות הגאולה – לא חושדים בהודי על דבר שבו, ומה דרוהו מזה (מסתם דיבור).

זקוקים לאיזו חסברה בזה, איך יתכן לומר שהגאולה באה תיכף ומיד ממש, כשרואים שבני ישראל מתכווננים לעבודתם בזמן תולדות.

אזי הסברה הכי טובה בזה היא, כאשר זה קשור עם הלכה בפועל של פוסקים, בלשון ברורה ודרך קצרה, שהי' עם הלכה אי אפשר להחזיקה, כיון שהלכה מפוסקים שהתקבלה בכל תפוצות ישראל, יש בה את כל התוקף של מצות עשה (על פי התורה אשר יורד) ומצות לא תעשה (לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך).

והענין הוא:

ע"פ הלכה יכולה הגאולה לבוא תיכף ומיד ממש, בלי שום הפסק זמן – כפסק דין ברור של הרמב"ם, שבאשר ישראל עושים תשובה אזי "מיד הן נגאלין", ומחשך החלכות שם מובן שהכוונה היא "מיד" ממש.

וגם ענין התשובה יכול להיות בשעתא חדא וברגעא חדא, כמובן מהפסק דין בתלכה שהמקדש את האשה על מנת שאני צדיק [גמור] הרי זו מקודשת מספק, שמא חזרה תשובה בלב. זאת-אומרת, שאע"פ שעד אז הוא הי' החיפך הנמור מצדיק, בכ"ז ע"י החזרה תשובה – שולקת רגע קל – הוא הפך להיות צדיק גמור. אלא שבמוגע לב"ד של מטה – היא ספק מקודשת, כיון שלא יודעים בוודאות האם הוא עשה תשובה, משא"ל במוגע ל"מיד הן נגאלין" (שבא ע"י תשובה) הרי זה תלוי בהקב"ה, וכלפי שמיאי גליא שהוא עשה תשובה, במלא נהי' "מיד הן נגאלין".

וזה הרי דבר ברור, שבין כל היהודים שבכל העולם כולו, לפחות יהודי אחד בודאי כבר עשה תשובה. אפילו ה"מרה-שחרורניק" הגדול ביותר לא יחשוד שבין כלל ישראל אין אפילו יהודי אחד ויחיד שלא עשה תשובה! ובפרט כשעומדים ביום השבת, שאז אפילו עם הארץ אינו משקר, זאת-אומרת, שבשבת מאירה האמת, שזה קשור גם עם ענין התשובה – שהוא רואה את האמת ועושה תשובה.

ובפרט שבהלכה זו ברמב"ם כתוב ש"הבטיחה תורה שישראל עושי תשובה בסוף גלותו", ואזי "מיד הן נגאלין".

שמחה פורצת גדר

לפרוץ ע"י שמחה את גדר הגלות

בין כל העצות לתקן את הענין של "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים" בעולם, איז למרבית הפלא, ניסו כל מיני דרכים, ואת דרך השמחה לפרוץ על-ידה את גדר הגלות – עשו זאת לא יותר מאשר יחידים, או שעשו בחשא, או סתמן לסמן וכיו.

אבל צריך הרי להויעש את העולם ("אויפשטורעמען די וועלט") ולהוציאה את העולם מגלותו, שזה קשור בזה שיהודי מוציאה את עצמו מגלותו הפנימית – שהעצה לזה היא עיי' שיהי' בשמחה, ששמחה פורצת את כל הגדרים גם גדר תולדות.

(תוספות ופשוט תשי"ח כ"ט חידושים ה'תשס"א)

מוטב לכטל ההגבלות לכד

ישנה עצה נוספת – לכטל ההגבלות עיי' ענין המשמחה, כידוע ששמחה פורצת גדר.

– מציינו גם שימצלד פורץ גדר" אבל לא כדאי להמתין עד שהמלך בעצמו ישבור את ההגבלות, כי, כשהמלך בעצמו שובר אין זה דבר הרצוי, ומוטב לכטל ההגבלות לכד, כאמור, עיי' שמחה שפורצת גדר.

(מש"ח כ"ט מס' ה'תש"א)

איך מגיעים לשמחה?

"וכאשר יעמיק האדם במחשבתו בגדל מעלת התורה והמצות, ובעולם הזה דיקא, ואשר התורה והמצות הוא הדרך היחיד להגיע להכלית המקווה – בוא יבוא לשמחה גדולה בחלקו וגורלו – למרות רכוי

לא נאותם "בעלי מוחין"

ולא נאותם "בעלי מוחין" שיושבים במתניית, מנפחים ("אגמבלאז"), ואינם יכולים להראות תנועה של שמחה, נאכרי"כ לא לצאת ברקוד, וטוענים הם, שהתורה ענינה הבה והשגה רבו, וצ"ל במתניית, והיתכן שיהי' "מפוז ומכרכר", כ"אחד הרקסים" – לא ישמעו כזאת בגבול ישראל! הוא יודע שישנו מארז"ל "אין מוסרין רזי תורה אלא למי שלבו דואג בקרבני", ולכן, הוא מתחיל לזאוג, כדי שיוכח לקבל "רזי תורה". ומוכרח גם להראות לחבירו שהוא "יודאג", כדי שגם חבירו ידע שהוא מתכוון לקבל "רזי תורה!"

מדוע צריך אתה להפש "רזי תורה" – לכל-לאש תתנהג עיי' נגלה דתורה – וישנו פסוק מפורש שאומר "יעבדו את ה' בשמחה", והרמב"ם פוסק להלכה שעבודת ה' בשמחה היא "עבודה גדולה", ומביא ראי' מהפסוק "מפוז ומכרכר גויה".

(מש"ח כ"ט מס' ה'תש"א)

לא להתבייש לצאת ברקוד

והי'י' שלא יצטרכו לדבר ולספר אחד לשני על הנסים, כיון שכל אחד רואה ורואה זאת בבלי, מראה באצבעו ואומר זה, ומכיר ומודה ליה על הנסים,

עד שהוא לא מתבייש לצאת ברקוד בכלל הנסים גלויים:

כיון שהוא לא משלה את עצמו שאין מה לרקוד ולהיעיש ("שטרעמלען") על הנסים שהקבי"ה מראה, אלא אדרבא: הוא בא לייז חכרת האמת לאמתו, א) שהקבי"ה מראה נסים גלויים (ב-ו) שצריך להיות על כד בשמחה גדולה.

(מש"ח כ"ט מס' ה'תש"א)

”מרביתם בשמחה”

דניש יחיד שם הרבי על ענין השמחה, הוא עלותו על כס הנשיאות תבע הרבי מהספרדים אין ספור פעמים לחיות בשמחה, שמחה שלמעלה ממידה ומבלה הפורצת גדר ומכפלת את כל המניעות והעוכבים

פעמים מספר קישר הרבי בין ענין השמחה לעבודת קרוב הנאלף, וכמוהו בשנים האחרונות שבהם התבטא הרבי שהדרך להביא את הגאולה היא עיי השמחה, שמחה בטהרה

כשנת תשנ”ב ערך במיוחד עייד החוספה בשמחה בשישים יום יהודיש אדר ראשון ושני על-מנת לכסול את כל הענינים הכלתי-רצויים

לרגל שבת זו – שבת מברכים (וערב ראש) הודש אדר ראשון, החדש ”מברכים בשמחה”, אנו מנשלים בזאת לקט של קטעי שידות בענין השמחה ככלל, ובחודש אדר כפרט

רוב השיחות הם תנחה כלתי מוגה, מלבד מקומות ספורים שבהם צויין ”מוגה”

אופן השמחה

עד שיצא ברוקד...

גם יהודי פשוט שבפסטיים יודע ומרגיש שמא שזיכרו השייית שיבוא אליו שלוחו, שלוחו של נשיא דורתי, או שלוח שלוחו, ויספר לו אודות תורת החסידות, עד שניעשה ”חסיד” – הכניס הדבר חיות ושמחה בכל עיניו, יער האט אנגעהויבן לעבן מיט אוישיקייטיי, וכפי שהדבר בא לידי ביטוי גם בכד שמנגן נגנון של שמחה, עד שיוצא ברוקד...

וכאמור, אין זה בסתירה לכד שיצא אנניש בנפשי מעמדו ומצבו – מכיון ש”החידה תקיעא בלביא מסטרא דא וכי”.

וכפי שידוע גם פשוט שבפסטיים מחיין

נוסף לזה, ישנה הלכה אחרת ברמב”ם, שכאשר בן אדם אחד ”עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לפני זכות וזמם לו ולהם תשועה והצלה”. שזוהי גם מובן, שהגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא, חיות וזה תלוי ביחיד שיעשה מצוה אחת.

רואים מההלכות הנ”ל, שע”פ הלכה הגאולה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, בלי שום תפסק זמן.

.. לאחרי כל החשבונות הנ”ל – שהם כולם הלכות בדרות בתורה – הרי זה דבר הפשוט לכל יהודי, שהגאולה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, עוד לפני המולד שיחול מחר (בערך) בשעה שתים-עשרה בצהריים, ואזי יהי הענין של קידוש החודש ע”פ הראי, שהרי כל יהודי הוא מאמין בו מאמין בהקב”ה ובתורה ובהלכות הנ”ל שהם פסקי דינים מפוסקים אמיתיים, עם כל התקף של מ”ע ומ”ת, כ”ל.

במילא מובן, שאצל יהודי זה לגמרי לא דבר תמוה לומר שהגאולה באה ברגע כמימרא, אע”פ שבתנאים נמצאים בגלות.

ומה שרואים שישנם יהודים הנבלים כאשר מדברים דברים אלו, וזה מרם אצלם תמי הכי גדולה – אין זה בגלל שעצם הדבר הוא תמוה, אלא כינו שהם אינם רגילים לחשוב אודות הגאולה, במילא זה בשבילם דבר תמוה! כפי שרואים בפועל, שישנם ענינים שאינם תמורתם מצד עצמם, אלא מצד זה שאחד לא רגיל לזה זה נהי אצלו לדבר תמוה.

כך גם בענין זה: עצם הדבר שהגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא הוא לא דבר תמוה, אפשר להסביר זאת בשכל, אפילו בשכל של נפש הבהמית. רק היות שזה כבר משך זמן רב שהיא לא חושב כלל אודות הגאולה, הוא חושב על ענינים אחרים – ענינים כשרים ו”אלאט כשרי”, אבל ענינים שאין להם שום שייכות להגאולה – אזי הרגל נעשה טבע שני, או יותר גרוע מזה, והוא עד כדי כך לא רגיל לחשוב על הגאולה, שכאשר ”נכנסים לו” פתאום (ימ’פארט אים אריי”) שהנה בא משיח – זה אצלו תמי הכי גדולה!

הוא מקיים תורה ומצוות ועוסק בדברים טובים, והעיקר – הוא ”תכם”, וחכם אמיתי, שתחמתו ניכרת במאכלו, בשתייתו, בהנהגתו ובהלכותו לישון וכו’ – אבל אין לזה אצל שום שייכות עם הגאולה!...

וישנה על כך בחינה פשוטה:

כל אחד שיתיישב לבדו, בחד סגור (כדי שאחרים לא יראו מה שקורה בפניו), ויתבונן בעצמו אליבא דנפשי בחשבון צדק ו”אלה המשפטים” – משפט צדק, ”אשר תשים לפנים” – ”לפנימיהם”] מתי היתה הפעם האחרונה שהוא אכן חשב באמת שהקב”ה לוקח אותו – אכן **אותו בעצמו** – ומוציא אותו מאלות זה האחרון – אכן מגלות **הזה**, והוא הילך יחד עם משיח לגאולה האמיתית והשלילתו!

כאשר הוא רק יתבונן בעצמו בזה אליבא דאמת – זה לבד יגרום לו להרחוק תשובה, שעל-ידי הוא נהי מיד צדיק ממוח, וכאשר ”ישראל עושי תשובה” אזי ”מיד הן נגאליו”, ומביאים מיד תשועה וחפלה לכל העולם כולו!

(תנ”ס חפשי של סמיטת חשיחת שי”פ חספסיים, מבר”ח ומ”ח אדר ראשון ה’תשס”ח - בבית תנ”ח)

היום-יומיים – שכאשר ישנם אצלם ענינים המביאים ללדי שמחה, הרי הוא שמח בפועל ממש, גם כאשר לא נעשה עדיין עשיר מופלג במשמיות (ועאכ”כ ברוחניות), ולא עוד, אלא שחסר אצלו אפילו בענינים שהם בבחינת ”מחסורו אשר יחסר לו”...

(תש”ח שי”פ יודי שו”ת, מבר”ח סמל ה’תשס”ח)

לא כמו העולם שיע...

כ”ק מריח אדמור”ר תיאר את ענין השמחה אצל ”עולשעים”; מוחים כפיחה (כ”ק אדמור”ר שלישי”א הדואה בידיו חקי איד שהם עושים), שותים חלב... (שהרי עיי”פ דין נחשב חלב למשקה המשכר), וצובטים את הלחיים עד שריאה חייד על פינהם, סימן לשמחה...

(תש”ח אדרון של פסח ה’תש”ח)